

RABINA MARICA

dyrektor
**ARKADIUSZ
BASZTON**
z-ca dyrektora
**ALEKSANDER
SZYMANEK**

**SCENA
OPERETKOWA**

kierownik artystyczny
MARIAN LIDA

„MARICA” PO RAZ DRUGI

Gdy dziewiętnaście lat temu w r. 1954 powstawało w Krakowie Towarzystwo Przyjaciół Teatru Muzycznego przekształcone później w Miejski Teatr Muzyczny — na inaugurację działalności operetkowej wybrano *Hrabinę Maricę*. Premiera odbyła się 19 grudnia 1954 r. w inscenizacji i reżyserii Iwo Galla i pod batutą Alojzego Klucznika. Osiągnęła wtedy *Marica* rekordową jak na tamte lata ilość 82 przedstawień. Ponadto spektakl wystawiony został dwukrotnie w Telewizji Warszawskiej i wielokrotnie odtwarzany był w Radio, które utrwaliło go w całości na taśmach magnetofonowych.

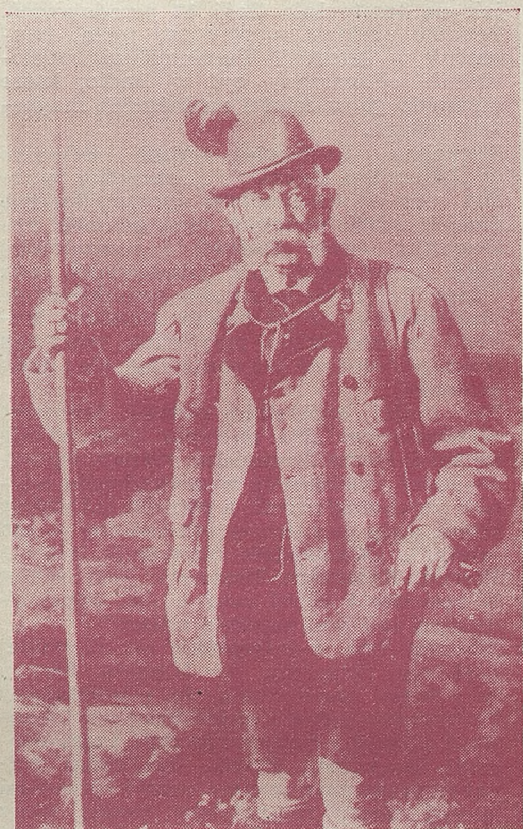
Stanisław Lachowicz pisał wówczas w „Dzienniku Polskim”: „...operetka to jeden z czołowych środków upowszechnienia muzyki wśród szerokich mas, gatunek wymagający dużej dbałości i niemniejszej pasji artystycznej niż jakakolwiek inna forma. Założenie to zostało konsekwentnie zrealizowane, dzięki czemu „Hrabina Marica” to nie tylko przyjemna rozrywka (rzecz również nie bez znaczenia), ale i dzieło sztuki”.

Nie mniej korzystnie oceniał recenzent wykonawców: „Na pierwszy plan wybija się tutaj Iwona Borowicka; wdzięk, wycucie sceny, inteligencja w prowadzeniu wątków psychologicznych, a ponadto (...) piękny śpiew, duży głos dobrze prowadzony — oto zalety.”... „Kulturalnie rozwiązuje rolę (...) Tassilo, Kazimierz Rogowski; jego debiut w operetce i to od razu w tak odpowiedzialnej roli jest zupełnie udany.”

Również dziś, w kilkanaście lat od tamtej premiery, wracamy do *Hrabiny Maricy* w pełnym przekonaniu, że prezentujemy Publiczności jedną z najbardziej wartościowych pozycji z światowego repertuaru operetki klasycznej. Przede wszystkim jednakże pragniemy uczynić zadość życzeniom licznej rzeszy sympatyków naszej sceny pragnących ujrzeć *Maricę*, a nade wszystko słuchać przepięknej, pełnej niepowtarzalnego uroku i temperamentu kalmanowskiej muzyki.

A. S.

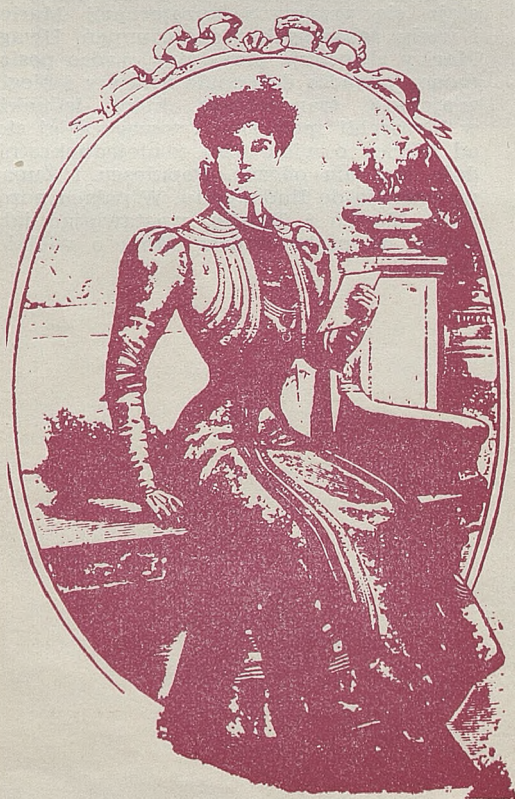

1

Rezydencja pięknej i bogatej hrabiny Maricy Oreshaza gdzieś na Węgrzech. Hrabina bawi w Budapeszcie, a opustoszałym pałacem opiekuje się stary sługa Czeko oraz świeżo zaangażowany zarządca dóbr Bela Toerek. Pod nazwiskiem tym ukrywa się zubożały hrabia Tassilo Endroedy Wittenberg, który spłaciwszy rodowym majątkiem długi ojca musiał podjąć pracę zarobkową. Pewnego dnia w pałacu zjawia się jeden z przyjaciół Maricy stary birbant księżę Populescu z wiadomością, iż niebawem hrabina przybędzie do swej rezydencji na uroczystość ogłoszonych publicznie zaręczyn z fikcyjnym narzeczonym baronem Kolomanem Żupanem. Wybieg ten miał posłużyć Maricy do pozbycia się wszystkich budapesztańskich adoratorów interesujących się nie tylko nią samą lecz także ogromnym jej majątkiem. Tymczasem w ogrodzie pałacowym odbywa się zabawa z okazji urodzin Tassila, w której uczestniczy służba i okoliczna ludność, cygańska orkiestra gra czardasza, a Cyganka Mina przepowiada Maricy wielką miłość. Wśród gości hrabiny przybyłych z nią do wiejskiej posiadłości znajduje się Liza, siostra Tassila nieświadoma sytuacji materialnej swej rodziny i brata. W wyniku prośby Tassila Liza postanawia zachować w tajemnicy fakt pokrewieństwa oraz prawdziwe nazwisko brata. Tymczasem zaręczynowy wybieg Maricy komplikuje się, pech bowiem zdarzył, że wymyślony przez nią baron Żupan istnieje w rzeczywistości i jest bardzo bogatym choć nie tak bardzo mądrym dziedkiem z Varasdin. Żupan na wiadomość o swoich zaręczynach zjawia się w pałacu Maricy, a ujrzawszy piękną hrabinę nabiera gwałtownej chęci do małżeństwa, co staje się przyczyną konsternacji Maricy i wielu zabawnych nieporozumień. Uwagę Maricy absorbuje przystojny rządcą posiadający ponadto doskonałe maniery i biegłą znajomość francuskiego, który jednakże w hierarchii społecznej i towarzyskiej stoi od Maricy o wiele niżej, co niejednokrotnie daje mu ona odczuć. Populescu i Żupan wyjeżdżają do Budapesztu. W pałacu pozostają Marica i Tassilo, wystawiając jakgdyby na próbę wróżbę Miny o wielkiej miłości.

Upłynął miesiąc pełen rozkosznych zabaw, w których Tassilo odgrywa rolę wodzireja i „duszy towarzystwa”. Marica darzy go coraz większą sympatią i celowo stwarza sytuacje, które powinny skłonić Tassila do miłosnych wyznań. Ten jednak zachowuje powściągliwość ograniczając się z reguły do sprawozdań ze swych funkcji zarządcy. Pewnego dnia pod pretekstem salonowego flirtu Marica i Tassilo wyznają sobie miłość. W pałacu pojawiają się ponownie książę Populescu i baron Żupan przywożąc z sobą balet i kapelę cygańską z budapesztańskiego kabaretu „Tabarin”. Obydwaj oni zabiegają o względy Maricy i do Tassila odnoszą się nad wyraz niechętnie. Z listy konkurentów do ręki Maricy odpada niespodziewanie Żupan, bowiem testament ojca nakazuje mu małżeństwo z dziewczyną biedną. Korzystając z tego Żupan zwraca swe uczucia do młodszej od Maricy — Lizy. Natomiast Populescu szuka okazji do skompromitowania Tassila w oczach Maricy. Z pomocą przychodzi mu przypadek: Marica spostrzega na stole niedokończony list Tassila do jego serdecznego przyjaciela Liebenberga z treści którego wynika, iż celem pobytu Tassila w jej majątku jest zdobycie pieniędzy. Zraniona w swych uczuciach Marica obrzuca Tassila banknotami w przekonaniu, iż tylko o nie mu chodziło. Znieważony niesłusznie Tassilo rozdaje pieniądze cyganom, a sam postanawia opuścić pałac Maricy wraz z Lizą, która ku ogólnemu zdumieniu okazuje się jego siostrą.

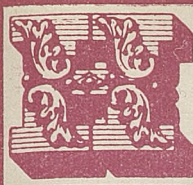

Po nocy pełnej nieporozumień i żalu topionego obficie w szampanie nastaje ranek, a wraz z nim rozwiązanie wszystkich perypetii: Liza dowiedziawszy się wreszcie o katastrofalnej sytuacji materialnej swej rodziny przyjmuje chętnie oświadczyzny Żupana, a Tassila ratuje z opresji bogata ciotka, księżna Cudenstein, która poinformowana przez Liebenberga o sytuacji Tassila zapłaciła dług jego ojca i wykupiła na powrót rodowe dobra Endroedych i z tą wiadomością zjawia się u Tassila w pałacu Maricy. Towarzyszy jej „nadworny” poeta Peniżek z zadaniem wybadania Tassila czy księżnej udałoby się nakłonić go do małżeństwa z bogatą „królowną porcelany” hrabianką Vitgenstein. Jednakże Maricę i Tassila łączą więzy prawdziwej miłości, a radykalna poprawa jego sytuacji materialnej usuwa resztę przeszkód.

**EMMERICH
KALMAN**

RABINA MARICA

Libretto: J. Braunner, A. Gruenewald
Przekład: A. Feill, Wł. Krzemiński, A. Tur
Muzyka baletowa: T. Dobrzański

Reżyseria:

KAZIMIERZ ROGOWSKI

Scenografia:

ZUZANNA PIĄTKOWSKA

Kierownictwo muzyczne:

MARIAN LIDA

Choreografia:

JÓZEF PARUŹNIK

Asystent reżysera:

DANUTA SŁOMCZYŃSKA

Asystent choreografa:

EDWARD SZPOTAŃSKI

Inspicjent:

Sufler:

OPERETKA W 3 AKTACH

Przygotowanie chóru:

ZBIGNIEW TOFFEL

Dyrygenci:

MARIAN LIDA, ZBIGNIEW TOFFEL

Korepetytor solistów:

IRENA ROGOZIŃSKA

Akompaniator chóru:

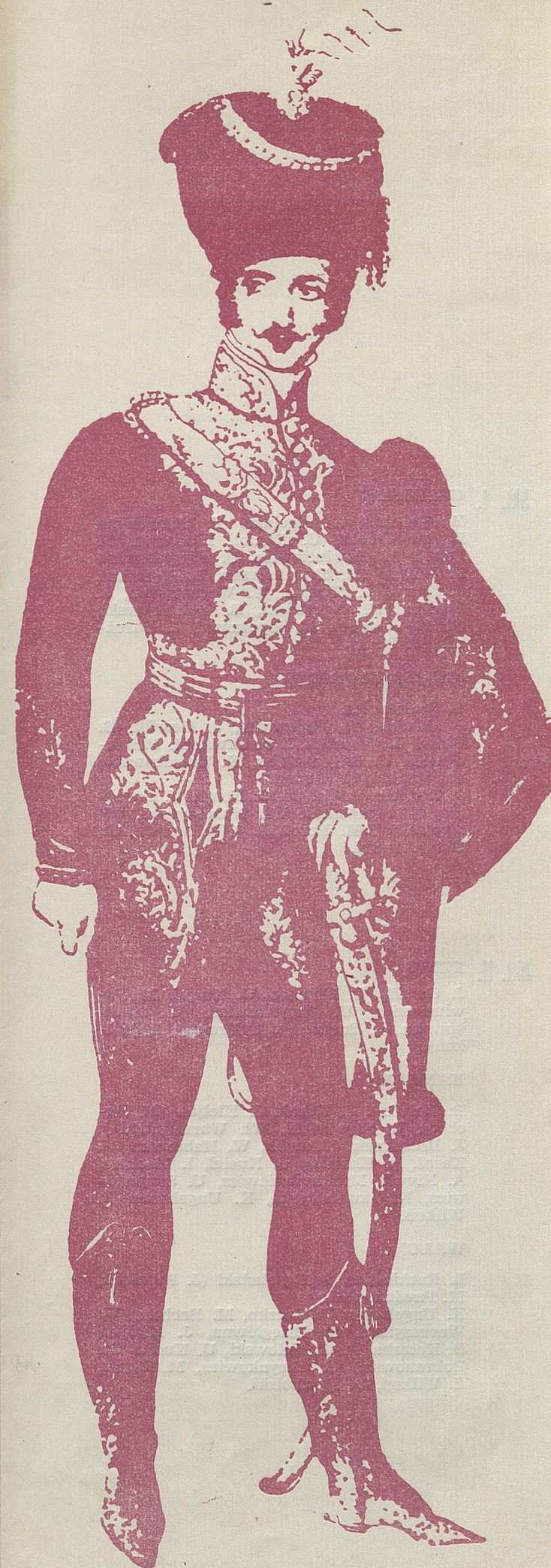
EWA BATOR

Akompaniator baletu:

JÓZEF BOROWICKI

IRENA HEMZACZEK

ANNA JAWORSKA

BALET

Akt. I. CZARDASZ

B. Kałużna, M. Bachorz, T. Dziegłówna
K. Ungeheuer, U. Kuciel, I. Mrokwa, E.
Papée, M. Pawlusiewicz, U. Skrynkowicz,
Z. Wilkoń (K. Truszkowska, B. Kotarba).
J. Kozak, J. Kieljan, W. Waruszyński, J.
Heczko, W. Apostolski, S. Dobranowski,
A. Cięcielowski, E. Szpotański, J. Paruż-
nik, M. Banet.

TANIEC CYGAŃSKI

L. Rackiewicz
A. Niwelt, W. Habowska, J. Gawlik, G.
Karaś, B. Kotarba, I. Mrokwa, M. Pawlu-
siewicz, U. Skrynkowicz, K. Truszkowska,
(A. Stępień, U. Kuciel).
J. Heczko, J. Kieljan, J. Kozak, J. Paruż-
nik, E. Szpotański, Wł. Waruszyński, Wł.
Apostolski, M. Banet, A. Cięcielowski, St.
Dobranowski.

Akt. II. TENIS

J. Gawlik, B. Kotarba, U. Kuciel, M. Pa-
wlusiewicz, U. Skrynkowicz, K. Trusz-
kowska, (J. Bochaczek, I. Mrokwa, Z. Wil-
koń).

KANKAN

B. Kałużna, J. Kozak, J. Kieljan (M. Ba-
chorz, E. Szpotański, Wł. Waruszyński)
J. Bochaczek, J. Gawlik, W. Habowska, G.
Karaś, B. Kotarba, U. Kuciel, I. Mrokwa,
A. Niwelt, M. Pawlusiewicz, U. Skrynko-
wicz, K. Truszkowska, K. Ungeheuer, Z.
Wilkoń.

WALC

L. Rackiewicz, E. Szpotański (J. Parużnik,
M. Pawlusiewicz)
K. Ungeheuer, J. Heczko, M. Bachorz, W.
Waruszyński, T. Dziegłówna, J. Kieljan,
B. Kotarba, A. Cięcielowski, U. Kuciel, St.
Dobranowski, U. Skrynkowicz, M. Banet,
Z. Wilkoń, W. Apostolski.

Akt. III. POLKA

K. Ungeheuer, B. Kotarba, E. Papee, M.
Pawlusiewicz, K. Truszkowska (J. Bocha-
czek, A. Stępień), J. Kieljan, W. Waru-
szyński, (St. Dobranowski).

SOLIŚCI:

Mirosława Bachorz
Teresa Dziegłówna
Barbara Kałużna
Ludmiła Rackiewicz
Krystyna Ungeheuer
Jacek Heczko
Józef Kieljan
Jerzy Kozak
Józef Parużnik
Edward Szpotański
Włodzimierz Waruszyński

KORYFEJE:

Alicja Niwelt
Ewa Papee
Stanisław Dobranowski

ZESPÓŁ:

Jolanta Bochaczek
Janina Gawlik
Wera Habowska
Grażyna Karaś
Barbara Kotarba
Urszula Kuciel
Irena Mrokwa
Monika Pawlusiewicz
Urszula Skrynkowicz
Alicja Stępień
Krystyna Truszkowska
Zofia Wilkoń
Włodzimierz Apostolski
Mieczysław Banet
Andrzej Cięcielowski

Kierownik Baletu:

Józef Parużnik

Inspektor Baletu:

Ewa Papee

CHÓR

SOPRANY

Izabela Dzienyńska
Wilhelmina Galas
Lucyna Lach
Zofia Martyniak
Daniela Rybarczyk
Stanisława Sowińska
Stanisława Szubryt

ALTY

Anna Darmas
Krystyna Dobrzańska
Jadwiga Galant
Ewa Nogieć
Maria Sejdor

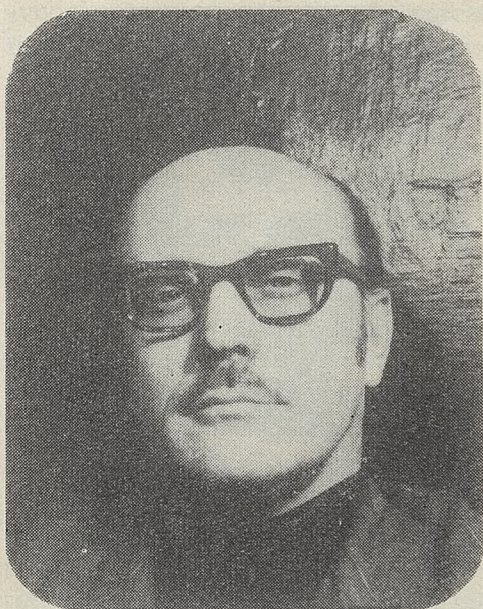
TENORY

Andrzej Całka
Emil Dźwigoń
Jan Maksymowicz
Zbigniew Rodko
Kazimierz Różewicz
Christo Saczanow

BASY

Jan Firek
Mieczysław Gaczol
Stanisław Makohon
Potiuch Ihor
Ryszard Zaremba
Stanisław Ziółkowski

Inspektor Chóru:
Kazimierz Różewicz

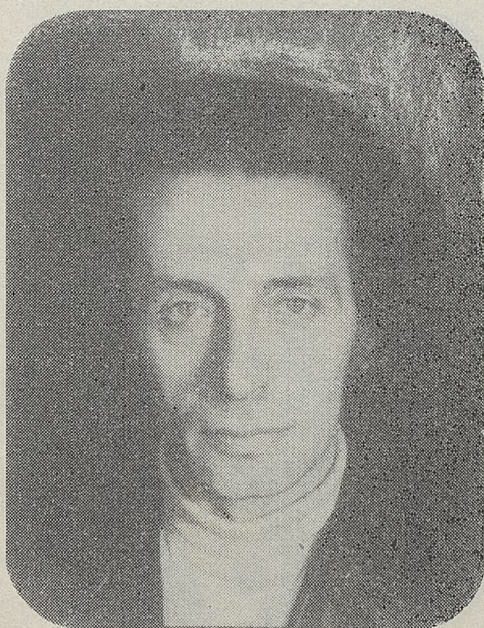
MARIAN LIDA

KAZIMIERZ ROGOWSKI

ZUZANNA PIĄTKOWSKA

JÓZEF PARUŻNIK

Gdy w lipcu roku 1855 Jacques Offenbach otwierał na Polach Elizejskich swój teatrzyk „Les Bouffes Parisiens” dwoma swoimi jednoaktówkami („La nuit blanche” i „Les deux aveugles”) nie podejrzewał jeszcze zapewne, że już w niedalekiej przyszłości zyska miano ojca operetki. Nie przewidywał pewnie także światowej sławy jaką niebawem zyskać miały jego własne operetki oraz utwory licznych kontynuatorów tego nowego gatunku muzyczno-teatralnego. Bo też kariera *operetty* (zdrobnienie od opery) była zaskakująco szybka i powszechna. Różniąca się od opery scenami mówionymi przeplatającymi fragmenty śpiewane i instrumentalne, a przede wszystkim prostą formą i lekkim charakterem poszczególnych numerów ujętych nierzadko w rytm popularnych tańców — stała się operetka dość szybko samoistną formą teatru muzycznego z szerokim kręgiem własnych twórców, entuzjastów i odbiorców. Tradycyjna aria opero-

Theater an der Wien

wa zastąpiona tu została lekką „chanson” i kupлетem, a fabuła libretta, z reguły komediowa, aczkolwiek nie pozbawiona elementów satyrycznych, nierzadko o zabarwieniu społecznym czy politycznym, odbiegała jednakże zdecydowanie od poważnego, pełnego dramatycznych napięć tonu opery. Dodajmy do tego duży udział form tanecznych i baletu, a przyczyny eksplozji powodzenia operetki staną się same przez się zrozumiałe.

Jakkolwiek próby wylansowania operetki trwały już przed Offenbachem (F. Hervé) to dopiero jego *Orfeusz w piekle* (1858), a następnie *Piękna Helena* (1864) zyskały dla nowego gatunku światową popularność. Wywodząca się genetycznie z francuskiej „opera comique” i wodewilu wyróżniała się operetka paryska satyryczną parodią tematyki i form „wielkiego dramatu operowego” z jednej strony oraz sporym jak na owe czasy ładunkiem satyry politycznej i społecznej z drugiej. Niemniej znamienym było wchłonięcie przez operetkę modnych współcześnie tańców takich jak marsz, kadryl, galop, walc, i oczywiście ... kankan stanowiący do dziś clou n'ejednego spektaklu operetkowego. Wierności tym kanonom nowej muzy dochowywali również inni wielcy twórcy tamtych lat — Charles Lecocq (*Córka pani Angot*), Edmond Audran (*Lalka*) czy Robert Planquette (*Dzwony z Corneville*).

Nieco odmiennie przebiegał rozwój operetki w drugiej wielkiej jej metropolii, jaką po roku 1860 stał się Wiedeń. Wzorzec operetki paryskiej wzbogacony tu został ludowymi postaciami z podmiejskiego singspielu, a osią przewodnią jej muzyki stał się sławny liryczny walc wiedeński. F. V. Suppe (*Pensjonat, Piękna Galatea, Boccaccio*) a nade wszystko Johann Strauss (syn) ze swoimi szesnastoma operetkami to cała epoka w dziejach

tego gatunku; *Zemsta Nietoperza*, *Baron Cygański*, *Karnawał w Rzymie*, *Cagliostro w Wiedniu*, *Noc w Wenecji* czy *Wiedeńska Krew* (ze-stawiona z różnych melodii Straussa przez Adolfa Müllera) pojawiają się do dziś na wielu muzycznych scenach Europy.

Odmienny typ operetki powstał na przełomie XIX i XX stulecia w Berlinie. Tworzenie akcji z luźno powiązanych „numerów” zbliżały ją bardziej do rewii szlagierów, niż do parysko-wiedeńskich pierwowzorów. Toteż jej przedstawiciele P. Lincke, W. Kollo, J. Gilbert, R. Benatzky czy P. Abraham nie osiągnęli sławy i znaczenia swych poprzedników.

Do najlepszych natomiast tradycji operetki wiedeńskiej nawiązali dwaj kompozytorzy węgierscy Ferenc Lehár (1870—1948) oraz Imré Kálmán (1882—1953) uważani za twórców nowowiedeńskiego stylu operetkowego. Światowa popularność ich twórczości nie podlega dziś najmniejszym wątpliwościom. Leharowska *Wesoła Wdówka*, *Cygańska miłość*, czy *Kraina uśmiechu* obiegły prawie cały świat. Nie bez wpływu na ten sukces pozostaje wzbogacenie ich operetek motywami muzyki ludowej, głównie węgierskiej i cygańskiej z właściwą jej świeżością, urokiem i temperamentem. Te właśnie elementy dominują również w muzyce Imre Kálmána.

Urodzony 24.X.1882 r. w Siófok nad Balatonem, gdzie spędził dzieciństwo wchłoniął całe bogactwo folkloru i kultury muzycznej tych stron. Ten okres życia kompozytora, a także późniejszy w Budapeszcie zaważyły zdecydowanie na klimacie jego muzyki, która do ostatniej operetki skomponowanej pod wpływem 9-cio-letniego pobytu w USA (1940—49) pozostała „węgierska duchem”.

Na muzyczne sceny Europy wkroczył Kalman *Manewrami jesiennymi* (1908) lecz pełnię sławy przyniosły mu dopiero *Księżniczka Czardasza* (1915) i oczywiście ... *Hrabina Marica* której premiera odbyła się w Wiedniu na scenie Theater an der Wien 28 lutego roku 1924. Inne jego operetki jak: *Bajadera* (1921), *Cyrkówka* (1926), *Fiołek z Montmartre* (1930) czy *Marinka* (1945) wspierały już tylko skutecznie światową pozycję kompozytora zdobytą dzięki *Księżniczce Czardasza* a zwłaszcza *Hrabinie Maricy*, którą to dziś:aj właśnie państwu prezentujemy.

A.Szymanek

ZESPÓŁ TECHNICZNY

Kierownik działu technicznego:

Mieczysław Stano

Brygadier sceny:

Józef Ballada

Światło:

Wacław Krężel

Stanisław Różyczka

**Kierownik
pracowni scenotechnicznej:**

Franciszek Gawlik

**Kierownik prac. krawieckiej
damskiej**

Zofia Borowska

Kierownik prac. krawieckiej męskiej:

Tadeusz Drozda

Kierownictwo pracowni perukarskiej

Czesława Gwizdała

Kostiumy:

Pracownie M.T.M.

Fryzury:

Zespół Fryzjerski M.T.M

Nakrycia głów:

Halina Pazderska

Obuwie:

Sp-nia „Gromada”

Dekoracje:

Pracownia M.T.M.

Rekwizyty:

Irena Czerny

Józefa Kopacz

Marian Pasławski

Akustyka:

Tadeusz Kamionka

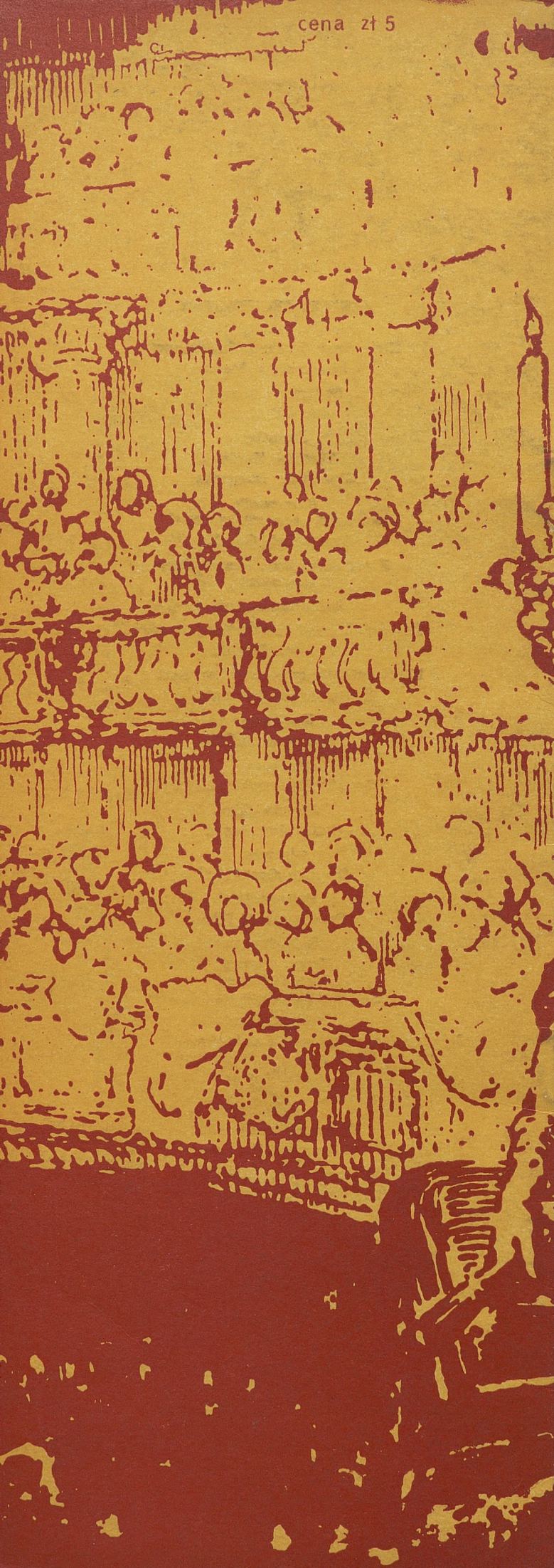
Redakcja programu:

Aleksander Szymanek

Opracowanie graficzne:

Mściwoj Olewicz

EGZEMPLARZ BEZPŁATNY

SOLIŚCI:

Mirosława Bachorz
Teresa Dzięglówna
Barbara Kałużna
Ludmiła Rackiewicz
Krystyna Ungeheuer
Jacek Heczko
Józef Kieljan
Jerzy Kozak
Józef Parużnik
Edward Szpotański
Włodzimierz Waruszyński

KORYFEJE:

Alicja Niwelt
Ewa Papee
Stanisław Dobranowski

ZESPÓŁ:

Jolanta Bochaczek
Janina Gawlik
Wera Habowska
Grażyna Karaś
Barbara Kotarba
Urszula Kuciel
Irena Mrokwa
Monika Pawlusiewicz
Urszula Skrynkowicz
Alicja Stępień
Krystyna Truszkowska
Zofia Wilkoń
Włodzimierz Apostolski
Mieczysław Banet
Andrzej Cięćielewski

Korepetytor baletu:
JÓZEF BOROWICKI

SOPRANY

Izabela Dzienyńska
Wilhelmina Galas
Lucyna Lach
Zofia Martyniak
Daniela Rybarczyk
Stanisława Sowińska
Stanisława Szubryt

ALTY

Anna Darmas
Krystyna Dobrzańska
Jadwiga Galant
Ewa Nogieć
Maria Sejdor

TENORY

Andrzej Całka
Emil Dźwigoń
Jan Maksymowicz
Zbigniew Rodko
Kazimierz Różewicz
Christo Saczanow

BASY

Jan Firek
Mieczysław Gaczoł
Stanisław Makohon
Ihor Potiuch
Ryszard Zaremba
Stanisław Ziółkowski

Przygotowanie chóru: **ZBIGNIEW TOFFEL**
Korepetytor chóru: **EWA BATOR**

ZESPÓŁ TECHNICZNY

Kierownik działu technicznego:

Mieczysław Stano
Brygadier sceny:
Józef Ballada

Kierownik
pracowni scenotechnicznej:
Franciszek Gawlik

Kierownik prac. krawieckiej
damskiej:

Zofia Borowska

Kierownik prac. krawieckiej
męskiej:

Tadeusz Drozda

Kierownik pracowni fryzjerskiej:

Czesława Gwizdała

Kostiumy:

Pracownie M.T.M.

Fryzury:

Zespół fryzjerski M.T.M.

Nakrycia głów:

Halina Pazderska

Obuwie:

Sp-oia „Grnmada”

Dekoracje:

Pracownia M.T.M.

Rekwizyty:

Irena Czerny
Józefa Kopacz
Marian Paślawski

Akustyka:

Tadeusz Kamionka

Światło:

Wacław Krężel
Stanisław Rózyczka

Redakcja programu:

Aleksander Szymanek

Opracowanie graficzne:

Mściwoj Olewicz

**MIEJSKI
TEATR
MUZYCZNY**

dyrektor
**ARKADIUSZ
BASZTON**
z-ca dyrektora
**ALEKSANDER
SZYMANEK**

**SCENA
OPERETKOWA**

kierownik artystyczny
MARIAN LIDA

**EMMERICH
KALMAN**

**RABINA
MARICA**

Libretto: J. Braunner, A. Gruenewald

Przekład: A. Feill, Wł. Krzemiński, A. Tur

Muzyka baletowa: T. Dobrzański

Akt. I

Rezydencja pięknej i bogatej hrabiny Maricy Oreshaza gdzieś na Węgrzech. Hrabina bawi w Budapeszcie, a opustoszałym pałacem opiekuje się stary sługa Czeko oraz świeżo zaangażowany zarządca dóbr Bela Toerek. Pod nazwiskiem tym ukrywa się zubożały hrabia Tassilo Endroedy Wittenberg, który spłaciwszy rodowym majątkiem długi ojca musiał podjąć pracę zarobkową. Pewnego dnia w pałacu zjawia się jeden z przyjaciół Maricy stary birbant książę Populescu z wiadomością, że niebawem hrabina przybędzie do swej rezydencji na uroczystość ogłoszonych publicznie zaręczyn z fikcyjnym narzeczonym baronem Kolomanem Żupanem. Wybieg ten miał posłużyć Maricy do pozbycia się wszystkich budapesztańskich adoratorów interesujących się nie tylko nią samą lecz także ogromnym jej majątkiem. Tymczasem w ogrodzie pałacowym odbywa się zabawa z okazji urodzin Tassila, w której uczestniczy służba i okoliczna ludność, cygańska orkiestra gra czardasza, a Cyganka Mina przepowiada Maricy wielką miłość. Wśród gości hrabiny przybyłych z nią do wiejskiej posiadłości znajduje się Liza, siostra Tassila nieświadoma sytuacji materialnej swej rodziny i brata. W wyniku prośby Tassila Liza postanawia zachować w tajemnicy fakt pokrewieństwa oraz prawdziwe nazwisko brata. Tymczasem zaręczynowy wybieg Maricy komplikuje się, pech bowiem zdarzył, że wymyślony przez nią baron Żupan istnieje w rzeczywistości i jest bardzo bogatym choć nie tak bardzo mądrym dzieźdciem z Varasdin. Żupan na wiadomość o swoich zaręczynach zjawia się w pałacu Maricy, a ujrawszy piękną hrabinę nabiera gwałtownej chęci do małżeństwa, co staje się przyczyną konstenrnacji. Uwagę Maricy absorbuje przystojny rządcą posiadający ponadto doskonałe maniery i biegłą znajomość francuskiego, który jednakże w hierarchii społecznej i towarzyskiej stoi od Maricy o wiele niżej, co niejednokrotnie daje mu ona odczuć. Populescu i Żupan wyjeżdżają do Budapesztu. W pałacu pozostają Marica i Tassilo, wystawiając jakgdyby na próbę wróżbę Miny o wielkiej miłości.

Akt. II

Upłynął miesiąc pełen rozkosznych zabaw, w których Tassilo odgrywa rolę wodzireja i „duszy towarzystwa”. Marica darzy go coraz większą sympatią i celowo stwarza sytuacje, które powinny skłonić Tassila do miłosnych wyznań. Ten jednak zachowuje powściągliwość ograniczając się z reguły do sprawozdań ze swych funkcji zarządcy. Pewnego dnia pod pretekstem salonowego flirtu Marica i Tassilo wyznają sobie miłość. W pałacu pojawiają się ponownie książę Populescu i baron Żupan przywożąc z sobą balet i kapelę cygaską z budapesztańskiego kabaretu „Tabarin”. Obydwaj oni zabiegają o względy Maricy i do Tassila odnoszą się nad wyraz niechętnie. Z listy konkurentów do ręki Maricy odpada niespodziewanie Żupan, bowiem testament ojca nakazuje mu małżeństwo z dziewczyną biedną. Korzystając z tego Żupan zwraca swe uczucia do młodszej od Maricy — Lizy. Natomiast Populescu szuka okazji do skompromitowania Tassila w oczach Maricy. Z pomocą przychodzi mu przypadek: Marica spostrzega na stole niedokończony list Tassila do jego serdecznego przyjaciela Liebenberga, z treści którego wynika, iż celem pobytu Tassila w jej majątku jest zdobycie pieniędzy. Zraniona w swych uczuciach Marica obrzuca Tassila banknotami w przekonaniu, iż tylko o nie mu chodziło. Znieważony niesłusznie Tassilo rozdaje pieniądze cyganom, a sam postanawia opuścić pałac Maricy wraz z Lizą, która ku ogólnemu zdumieniu okazuje się jego siostrą.

Akt. III

Po nocy pełnej nieporozumień i żalu topionego obficie w szampanie nastaje ranek, a wraz z nim rozwiązanie wszystkich perypetii: Liza dowiedziawszy się wreszcie o katastrofalnej sytuacji materialnej swej rodziny przyjmuje chętnie oświadczyń Żupana, a Tassila ratuje z opresji bogata ciotka, księżna Cudenstein, która poinformowana przez Liebenberga o sytuacji Tassila zapłaciła długi jego ojca i wykupiła na powrót rodowe dobra Endroedych i z tą wiadomością zjawia się u Tassila w pałacu Maricy. Towarzyszy jej „nadworny” poeta Peniżek z zadaniem wybadania Tassila czy księżnej udałoby się nakłonić go do małżeństwa z bogatą „królowną porcelany” hrabianką Vitgenstein. Jednakże Maricę i Tassila łączą więzy prawdziwej miłości, a radykalna poprawa jego sytuacji materialnej usuwa resztę przeszkód.

MARICA	— Barbara Barska Iwona Borowicka Maria Choma
LIZA	— Alicja Sławecka Ewa Stengl
ILKA	— Izabela Dzienyńska Maryla Pączyńska
CYGANKA MINA	— Celina Karpińska Barbara Marczyńska
KSIEŻNA	— Aleksandra Czerny-Ritter Zofia Weiss
TASSILO	— Edward Adler Jan Lachowski
POPULESCU	— Andrzej Galos Andrzej Pągowski
ŻUPAN	— Włodzimierz Kotarba Franciszek Makuch
CZEKO	— Zygmunt Miłkowski Antoni Wolak
PENIŻEK	— Zbigniew Kaniewski Ihor Potiuch
KAROL	— Adam Ritter
JANCZI	— Jan Firek

I skrzypce	Skrobacki Leszek — koncertmistrz Glazer Wiesław Moskal Stanisław Sitek Erwin Solarczyk Stefan Patrońska Zofia Wawrak Irena	
II skrzypce	Górski Andrzej Jamrozy Kazimierz Lipka Tadeusz Malik Jan Skocz Władysław	Altówki Czuchraj Ryszard Marzec Lucyna Myczkowska Krystyna Satora Mieczysław
Wiolonczele	Guspiel Krystyna Mazurkowska Maria Wrońska Barbara	Kontrabasy Łysak Stefan Mróz Krzysztof
Flety	Bińczycka Danuta Okoński Stanisław	Oboje Oracz Tadeusz Stengl Wacław
Klarnety	Adamus Jan Orczyk Stanisław Siwiec Stefan	Fagoty Gryboś Damian Śmigacz Jan
Trąbki	Jarosz Jan Jodłowski Tadeusz Kruk Jerzy Krzywoń Adam	Fortepian Rogozińska Irena
Waltornie	Firlit Zygmunt Noga Tadeusz Wróbel Józef	Perkusja Decowski Mieczysław Nowak Barbara
Puzony	Bigoś Andrzej Maksymowicz Włodzimierz Przybylski Jan	Inspektor orkiestry Sitek Erwin
Harfa	Lutak Bogumiła	Woźni orkiestry Pawlik Tadeusz Zdaniewicz Mateusz

Reżyseria: KAZIMIERZ ROGOWSKI
Scenografia: ZUZANNA PIĄTKOWSKA
Kierownictwo muzyczne: MARIAN LIDA
Choreografia: JÓZEF PARÓŹNIK

Asystent reżysera: DANUTA SŁOMCZYŃSKA
Asystent choreografa: EDWARD SZPOTAŃSKI

Korepetytor solistów: IRENA ROGOZIŃSKA
Inspicjent: IRENA HEMZACZEK
Sufler: ANNA JAWORSKA

Dyrygenci:
MARIAN LIDA, ZBIGNIEW TOFFEL